

Hensyn til det 2det Medlem for 11te Kredts Stilling til dette Spørgsmaal i det hele, kan jeg ikke nægte, at det Standpunkt, det ærede Medlem indtager, forundrer mig. Tidligere, naar Regeringen forelagde et Lovforslag i Folketinget til en Forandring i Fordelingen af Folketingskredsjene særlig for Kjøbenhavns Bedkommende, saa har Venstrepartiet i Folketinget stadig sagt: Kom med et Forslag, som er i Overensstemmelse med Grundloven, saa kunne vi tale om at forhandle om dets Genneførelse. Nu foreligger der et Forslag, som er nøje i Overensstemmelse med Grundlovens § 32; saa siger det ærede Medlem, at han kunde nok ønske at gaa med til en Forandring af de værste Forhold, som eksistere paa det Omraade, men var mest tilbøjelig til en Forandring, som kunde ske gennem en Grundlovsforandring. Man har altsaa tidligere paaheraabt sig, at man vilde have et Forslag i Overensstemmelse med Grundloven, og da dette Forslag foreligger, saa siger han, at nu ønsker han en Grundlovsforandring for at komme til Forhold, som man synes nu kunde være mere tjenlige. Det forekommer mig, at der er en Svingning i alt Fald fra Venstrepartiets tidligere Standpunkt i det, som det ærede Medlem her har fremsat i Dag. — Det ærede Medlem mente, at Kjøbenhavn i det hele taget ikke havde syndeligt at beklage sig over, fordi der her i Kjøbenhavn boede saa mange Rigsdagsmænd. Hvis man skulde føre den Tante ud, maatte man altsaa komme til det Resultat, at hvis alle Rigsdagsmænd tog Bolig her i Kjøbenhavn, kunde Kjøbenhavn helt undvære en politisk Repræsentation. Jeg tror ikke, Kjøbenhavn kunde være tjent dermed. — Det ærede Medlem nævnde tillige, at der var adskillige Bybeboere, som bleve valgte som Landbostandens Repræsentanter. Det har det ærede Medlem Ret i; men det er ikke sikkert, at vi i Fremtiden kunne vente denne Tilførsel af Bybeboere som Landbostandens Repræsentanter i den lovgivende Forsamling. Det forekommer mig, at meget taler for, at vi ikke i Fremtiden kunne vente denne Tilførsel, og jeg tror derfor ikke, at vi i Fremtiden kunne regne med dette Forhold i denne Sag.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal blot tillade mig nogle faa Bemærkninger, som ikke ville komme til at indeholde videre nyt, idet jeg væsentlig minder om, hvad der er almindelig bekendt. Alle ville erindre, at efterhaanden, som det store Misforhold begyndte at vise sig, at enkelte Kredse havde et saa overordentligt stort

Folketal i Sammenligning med det, der oprindeligt var Meningen, og som ogsaa var det i den oprindelige Valglov fassatte, har Regeringen allerede for længere Tid tilbage tænkt paa forskellige Midler til at afhjælpe det. For nogle Aar tilbage blev der fremsat et Forslag, som ikke gif saa vidt at omordne hele Valgkredssystemet, men som gif ud paa at bøde paa Manglerne ved at dele nogle af de større Valgkredse, en Foranstaltning, som naturligvis væsentlig vilde blive til Fordel for Kjøbenhavn og de større Byer; men det vilde man ikke gaa ind paa den Gang. Den Gang blev det, som den ærede sidste Taler sagde, forlangt, at man skulde forelægge et Forslag, som gif ud paa fuldt ud at realisere Grundlovens Bestemmelse, og naar man den Gang talte om at realisere Grundlovens Bestemmelse, mente man sikkert derved et Forslag, som gjorde den Forandring i det hele Valgkredssystem, at vi fik Valgkredse paa omtrent 16,000 Mennesker; naturligvis, at det skulde være ganske nøjagtigt, har ingen troet. Nu da Regeringen kommer med det Forslag, vil man ikke det. Regeringen har jo allerede ved tidligere Lejligheder udtalt, at man ikke i og for sig betragter det som noget ønskeligt, at Folketingsmedlemmernes Antal forøges saa betydeligt. Det Antal Medlemmer, som Folketinget har nu, er vel i og for sig passende nok for et lille Land som Danmark. I den Henseende kan jeg for saa vidt være enig med det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen). Men Regeringen har jo samtidig dermed udtalt, hvad der er bekendt nok for enhver, at naar man vil blive staaende ved det nuværende Antal Folketingsmænd og da fordele dem nogenlunde retfærdigt paa Folkemængden, saa kan dette ikke ske uden en Grundlovsforandring, og da man fra Regeringens Side har ment, at det ikke var sandsynligt, at en saadan Grundlovsforandring vilde kunne opnåas, men at det paa den anden Side ikke gif an eller kunde forsvares at lade den nuværende Tilstand vedblive, har man valgt den Udvej, som her foreligger, og jeg ved i Grunden ikke, hvad man ellers skulde have gjort. Da nu altsaa Sagen stiller sig paa den Maade, at man hverken vilde behandle de tidligere Forslag, der gif ud paa at dele de store Kredse, eller vil behandle dette Forslag, saa mener jeg rigtignok, at man maa sige: Vil De saa være saa god at sige os, hvad da Regeringen skal gøre. Man kan da dertil ikke svare andet, end at Regeringen ganske roligt skal lade det nuværende Misforhold blive bestaaende.